

ABBI GLINES

Als een herinnering

- Sea Breeze meets Rosemary Beach -

Karakter Uitgevers B.V.

Aan mijn lezers,

Toen ik de *Sea Breeze*-serie afgerond had, wist ik dat dit verhaal op een dag verteld zou worden. Maar ik dacht dat dat vele jaren later pas zo zou zijn. Toen ik de *Rosemary Beach*-serie ook afgerond had, wist ik dat die dag eerder zou komen dan verwacht.

Nate Finlay en Bliss York zaten in mijn hoofd. Ik hoorde hun stemmen en zag hoe hun verhaal zich ontvouwde. Ik kon niet wachten om terug te keren naar de personages en plekken van twee van mijn populairste series. En vooral om de twee samen te laten smelten door middel van hun kinderen.

Als je *Sea Breeze* en *Rosemary Beach* niet gelezen hebt, geeft dat niet. Dat hoeft niet. Dit boek staat op zichzelf. Maar voor degenen die het achtergrondverhaal kennen: ik hoop dat dit verhaal alles is waar jullie van droomden. Ik heb volop genoten van mijn tijd terug in deze wereld.

Abbi

Proloog

♥ BLISS YORK ♥

Ik was gered. Na drie dagen zonder Eli, die op basketbalkamp was, had Larissa me gered. Ze had me meegenomen naar het strand en ik mocht de rest van de week bij haar blijven. Even geen kippen meer voeren of eieren rapen of ander werk op de boerderij met mijn vader. Dat was zo stom. Je werd er wel bruin van, maar alleen je gezicht en armen. Ik wilde bruin worden tot aan mijn bikinilijn.

Eli had me gisteren gebeld en ik had hem verteld hoe erg ik me verveelde. Ik was vijftien. Deze zomer zou leuk moeten zijn. Niet zoals al mijn andere zomers. Mijn vader op de boerderij helpen was niet bepaald spannend. Ik had dit aan Eli verteld en voor ik het wist had Larissa, zijn tante die drie jaar ouder was dan ik, me gebeld. Dat was zo lief van hem.

Larissa zou dit najaar uit huis gaan, om te gaan studeren. Maar nu woonde ze nog bij haar ouders, die weer de grootouders van Eli waren. Ze hadden een groot, chic huis aan het strand met een geweldig zwembad. Mijn moeder had gezegd dat het mocht en ik had er enorm veel zin in gehad. Toen Larissa belde om het te vragen, had ik mama op mijn knieën gesmeekt en haar de telefoon gegeven. Natuurlijk had ze eerst even met Larissa's moeder willen praten, maar uiteindelijk had ze gezegd dat het goed was.

En daarom was ik nu hier. Op het parelwitte zandstrand van

Sea Breeze, in Alabama. Het barstte hier van de toeristen en jongens met gebruinde lichamen en het rook hier naar de zee en kokosolie. Ik vond het geweldig. Geweldig! Dit was hoe mijn zomer er in mijn dromen uitzag. Nu was ik hier dan eindelijk en kwamen mijn dromen uit.

Dit was allemaal dankzij Eli en ik moest iets verzinnen om hem te bedanken. Hij was dol op mijn chocoladekoekjes. Maar die leken me nu niet genoeg. Hij verdiende meer voor deze redding. Misschien zou ik aan mijn vader vragen of hij met Eli wilde gaan vissen. Hij kon het goed vinden met mijn broers en vond het leuk om te gaan vissen op onze kampeerplek. Mijn vader en broers jaagden nooit, maar ze waren dol op vissen. Ook Eli had het niet zo op het neerschieten van herten, maar hij gooide wel graag een hengeltje uit.

Larissa was aan het flirten met de strandwacht en dat kon ik haar niet kwalijk nemen. Hij was erg knap. Glimlachend bedacht ik dat ik hier misschien wel iemand van mijn eigen leeftijd kon vinden om mee te flirten. Ik legde mijn handdoek neer en trok mijn strandjurkje uit. De felroze bikini die ik aan had getrokken, bedekte meer dan wat de meeste meiden hier droegen. En veel meer dan de bikini van Larissa. Maar dit was de enige bikini die mijn vader goedkeurde en het was nagenoeg onmogelijk geweest om zijn goedkeuring te krijgen.

Ik twijfelde of ik muziek zou luisteren terwijl ik van het uitzicht genoot, maar bedacht me al snel. Ik genoot van het geluid van de golven en de mensen om ons heen. Ik haalde *Pride and Prejudice* uit mijn tas om voor de zesde keer te lezen. Dit was verreweg mijn favoriete boek.

Toen ik het tweede hoofdstuk bijna uitgelezen had, viel er

een schaduw over me heen. Ik ging ervan uit dat het Larissa was, dus keek ik grijnzend op. Ik wilde haar net vragen of ze een date voor zichzelf had geregeld, maar mijn blik viel op een bekend gezicht. Een gezicht dat ik herkende van twee zomers terug, al zag het er nu ouder uit. Een gezicht dat een meisje nooit kon vergeten. Zijn zilverkleurige ogen waren adembenemend.

Hij was inmiddels zestien, maar door zijn gespierde, naakte borst leek hij minstens achttien. Ik hoopte maar dat Larissa hem niet zag. Ze zou snel zijn aandacht grijpen met haar cup D-borsten in haar kleine bikini.

‘Bliss,’ zei hij. Hij herinnerde zich mijn naam nog.

‘Nate.’ Ik ging rechtop zitten. Sinds ik hem op mijn dertiende op het strand had gezien, had ik vaak over hem gedroomd.

Hij grijnsde, alsof hij onder de indruk was. Alsof hij had gehoopt dat ik me hem zou herinneren, maar er niet zeker van was geweest.

‘Ik vroeg me al af of je hier nog wel woonde.’ Hij ging naast me zitten. Hij bewoog op de sexy, coole manier, die ik me herinnerde van die zomer. Hij hurkte niet ongemakkelijk en vreemd, zoals de meeste mensen deden als ze in het zand gingen zitten.

‘Heb je naar me gezocht?’ Mijn hart sprong vrolijk op in mijn borstkas. Hij had me willen vinden.

‘Natuurlijk. Je bent mijn favoriete herinnering aan deze plek. Je dacht verdomme toch niet dat mijn opa’s bar het van jou kon winnen?’

Hij vloekte. Dat deed Eli nooit. Mijn broers deden het als mijn ouders het niet konden horen, maar niet in het openbaar.

Als ze op de boerderij werkten, vloekten ze om het vloeken. Maar de manier waarop Nate het deed, liet hem veel ouder en zelfverzekerder lijken.

‘Hoe lang blijf je in Sea Breeze?’ vroeg ik, en ik hoopte maar dat ik net zo cool klonk als Nate. Vanbinnen voelde ik me heel anders. Als een onnozel meisje dat opgewekt wilde gillen omdat hij hier was. Omdat mijn droomjongen teruggekeerd was naar Sea Breeze.

‘De hele zomer. Mijn ouders denken dat het beter is als ik even bij Rosemary Beach en mijn vrienden wegblijf. Met andere woorden: ik heb straf.’

‘Straf?’ vroeg ik gefascineerd.

Hij grijnsde en knipoogde naar me. ‘Dat verhaal vertel ik je een andere keer wel. Ik wil je niet weggagen, nu ik je net heb gevonden.’

Mij weggagen? Dat leek me onwaarschijnlijk. Ik ging nergens heen. Sterker nog, ik zou de hele zomer op deze plek blijven en weigeren weg te gaan als het betekende dat ik Nate Finlay aan mijn zij zou hebben.

♥ BLISS YORK ♥

Zeven jaar later...

Het examengala. Ik was niet naar het mijne gegaan. Zoals zoveel dingen op de middelbare school. Ik had het allemaal gemist. Pas op mijn negentiende was ik op mijn eerste echte date gegaan. Tot die tijd had ik geen ervaring gehad met jongens, op één zomer na, toen ik vijftien was. Die zomer had ik doorgebracht met een jongen. Een jongen die ik nooit zou vergeten. Ik had goede herinneringen aan hem, zoals aan alle dingen in mijn leven... voordat ik kanker kreeg.

Eind oktober, nadat hij teruggekeerd was naar Rosemary Beach, in Florida, begon ik last te krijgen van onverklaarbare vermoeidheid en koorts. Tegen de tijd dat november aanbrak, waren mijn klachten onbeheersbaar geworden en toen werd ik gediagnosticeerd met leukemie. Mijn hele wereld veranderde na één doktersbezoek, een afspraak waar ik met mijn ouders heen was gegaan. En de jongen van wie ik dacht dat ik hield, werd een herinnering waar ik met veel plezier op terugkeek. Als ik bang was, dacht ik aan hem. En dat was in die tijd veel te vaak.

Ik had niet gereageerd op zijn berichtjes en niet opgenomen als hij me probeerde te bellen. Tegen de kerst had hij het opgegeven. Wat zou ik tegen hem gezegd moeten hebben? Als deze

jongen mijn kale hoofd en alle andere bijwerkingen van de chemo zou hebben gezien, zou dat mijn speciale herinneringen aan die zomer verpest hebben. Ik had ze willen beschermen, maar daardoor was ik hem wel kwijtgeraakt. Al snel had elke dag om overleven gedraaid. Mijn hele leven had in het teken gestaan van de strijd tegen de kanker die mijn lichaam teisterde. Uiteindelijk had ik gewonnen.

Ja, ik had de kanker overwonnen. Maar aangezien mijn moeder haar vader aan kanker had verloren, bleef ze bang. Het lukte haar niet om me een normaal leven te laten leiden, ook al was ik nu al bijna vier jaar genezen. Volgens mijn vader moest ik 'begrip hebben'. Mijn moeder was doodsbang geweest toen ik de diagnose kreeg. Ze had in die tijd erg veel gehuild en me steeds vastgehouden. Ik vroeg me nog vaak af of ik zo hard gevochten had omdat ik mijn moeder tegen de pijn wilde beschermen. Ik had het idee niet aangekund dat ze zou lijden onder het verlies van een kind.

En daarom woonde ik op mijn 22^e nog bij mijn ouders en maakte ik foto's van Cruz, de oudste van mijn drie broertjes. Ik legde hem vast met het meisje met wie hij naar het gala ging. Ik was eraan gewend om te leven door naar hem te kijken. Maar nu was ik toe aan iets nieuws. Ik was blij dat mijn broers gewone levens had geleid en dat ik een greintje normaliteit kon ervaren door naar hen te kijken. Cruz had alle dingen gedaan die ik niet had kunnen doen door mijn strijd tegen leukemie.

Het was fijn om mijn vader en moeder, maar vooral mijn moeder, ouders te zien zijn van gezonde kinderen. De jongens hadden veel opgegeven in de jaren dat ons gezin werd beheerst door mijn ziekte. Ze hadden een lange tijd gewoond bij goede

vrienden van mijn ouders, Willow en Marcus Hardy, terwijl mijn ouders de hele tijd bij mij waren, in het kinderziekenhuis in Atlanta.

Cord was inmiddels zestien. Onze ouders waren niet op zijn tiende verjaardag geweest, omdat ik die dag een chemokuur had gehad. Clay was datzelfde jaar acht geworden en ook op zijn verjaardag waren ze er niet geweest. Gelukkig namen de jongens me niets kwalijk. De leukemie had mij niet alleen mijn tienerjaren afgenomen, maar ook zoveel van hun herinneringen gestolen. Herinneringen waar mijn ouders bij hadden moeten zijn. Maar in plaats daarvan maakten de jongens kaarten voor me en stuurden ze me dozen met tijdschriften, boeken en de koekjes die ze met Willow hadden gebakken.

Nu waren we als gezin eindelijk in balans. We waren weer grotendeels normaal. Ik nam de laatste foto van Cruz en zag dat mijn moeder hem een kus op zijn wang gaf. Glimlachend wist ik dat het allemaal goed zou komen. Ik kon mijn broers op zien groeien. Ik was niet vroegtijdig gestorven, waar ik bang voor was geweest. Ik had een tweede kans gekregen. Veel normale dingen had ik niet mee kunnen maken, maar het werd tijd dat ik ophield die te missen. Mijn moeder hoefde zich niet meer de hele tijd om mij te bekommeren. Ik was gezond en volwassen. Ik was thuisgebleven om haar gelukkig te maken. Maar nu werd het tijd dat ik een gewoon leven leidde. Het leven dat ik omwille van mijn moeder had uitgesteld. Ik wist dat mijn vader het zou begrijpen. Hij zou verdrietig zijn, maar zou het wel begrijpen. Maar het zou niet eenvoudig zijn om ze te vertellen dat ik uit huis ging.

‘Rij voorzichtig,’ zei mijn vader tegen Cruz.

Cruz mocht in mijn vaders nieuwe, zwarte Jeep rijden, al was mijn vader gek op die Jeep. Dat was een van de manieren waarop mijn ouders het goed probeerden te maken met de jongens. Ze wisten dat ze veel van hun leven gemist hadden, vanwege mij. En dus probeerden ze de momenten die ze niet misten extra bijzonder te maken.

‘Veel plezier! Stuur foto’s!’ riep mijn moeder ze achterna, toen ze weggingen.

Alsof Cruz foto’s zou maken en ze naar zijn moeder zou sturen. Ik probeerde niet te lachen, maar dat lukte me niet. Het was gewoon te grappig.

‘Mam, hij gaat echt geen foto’s maken,’ liet Cruz haar weten, en hij rolde met zijn ogen.

Mijn moeder draaide zich om en grinnikte. ‘Dat weet ik. Ik zei het tegen Christina. Zij zal het wel doen. Graag zelfs.’

Christina was Cruz’ vriendinnetje. Ze gingen al drie maanden met elkaar uit. Dat was een nieuw record voor hem. Mijn broer versleet meisjes razendsnel. Christina noemde hij zijn ‘vriendin’. Dat was een primeur voor Cruz.

Toch zat hij al lange tijd achter Hadley Stone aan. Ze was een jaar ouder dan Cruz en de dochter van een rockster, die toevallig bevriend was met mijn ouders. Jax Stone was een groot tieneridool geweest in mijn vaders studententijd. Nu stond hij bekend als rocklegende, al was hij met één vrouw getrouwd en al die jaren bij haar gebleven. Ze hadden samen twee dochters opgevoed en hun stabiele relatie maakte hem erg populair, want dat zag je bij rocksterren niet vaak.

Hadley was echter heel anders. Vanwege Jax’ beroemdheid was ze erg afgeschermd opgevoed en ze was niet zo goed met

andere mensen. Elke keer dat de vriendengroep van mijn ouders en hun kinderen samenkwamen, flirtte Cruz constant met Hadley. Het was grappig, maar ook een beetje sneu. Ze had totaal geen interesse.

Cruz kreeg meestal elk meisje dat hij wilde. Hij zag er precies zo uit als mijn vader er op zijn leeftijd uit had gezien. Volgens mijn moeder was hij zijn evenbeeld. Maar Hadley was er niet van onder de indruk. En dat leek me eigenlijk wel goed voor hem. Cruz had nogal een ego, maar door Hadley bleef dat in bedwang. Dat had hij nodig om met beide benen op de grond te blijven.

‘Ik ga naar de film met Hendrix.’ Cord liep naar de oude, blauwe Ford die hij met Cruz deelde.

‘Ik dacht dat jullie allemaal verbannen waren uit de bioscoop,’ zei mijn moeder.

Cord wierp een blik over zijn schouder. ‘Niet in Mobile. Alleen in Sea Breeze.’

‘Blijf uit de problemen,’ zei mijn vader op strenge, vaderlijke toon.

Waar Hendrix Drake en Cord ook naartoe gingen, ze kwamen altijd in de problemen.

‘Succes daarmee,’ reageerde ik.

Mijn moeder keek bezorgd naar me. ‘Die Drake-jongens zijn een slechte invloed.’

Ik lachte. De pot verwijt de ketel, dacht ik. Mensen zeiden precies hetzelfde over de York-jongens. Mijn moeders zonen waren net zo slecht als die van Drake. Daarom noemden mijn beste vriend Eli Hardy en ik de Drake-jongens en mijn broers gezamenlijk ook al heel lang De Bende van Zes.

‘Nu de jongens allemaal weg zijn, wil ik iets met jullie bespreken,’ zei ik tegen mijn vader en moeder.

Clay, mijn jongste broer, bleef een nachtje bij Keegan Drake slapen. Ik moest deze kans grijpen om ze te vertellen dat ik uit huis zou gaan. Het was al bijna volgende week.

‘Oké.’ Mijn moeder keek me aandachtig aan.

Mijn vader voegde eraan toe: ‘Kunnen we het tijdens het eten bespreken?’

‘Natuurlijk,’ zei ik. ‘Prima.’ Het zou hoe dan ook ongemakkelijk zijn, met of zonder eten.

‘Waar gaat dit over? Voel je je wel lekker?’ Mijn moeder keek ineens doodsbang naar me. Ze leefde altijd met de angst dat mijn ziekte terug zou komen en ik zou willen dat ze dat niet deed.

‘Ik voel me prima. Dat is het niet.’

‘Je ziet er een beetje bleekjes uit.’ Ze legde haar hand tegen mijn voorhoofd.

‘Mam, het gaat prima met me.’

Dit was precies waarom ik weg wilde gaan. Ze zou me altijd zo blijven behandelen. Als het zieke meisje voor wie ze moest zorgen en wie ze moest beschermen.

‘Als je denkt dat je ziek wordt, moeten we naar de dokter...’

‘Ik ben niet ziek, mam,’ onderbrak ik haar.

‘Weet je het zeker?’

‘Ik ga het huis uit.’

Plotseling stonden ze beiden als aan de grond genageld. Ze gaven geen reactie.